УОШИНГТЪН ЪРВИНГ
ИСТОРИКЪТ
ПРЕДГОВОР КЪМ СБОРНИКА „БРЕЙСБРИДЖ ХОЛ“

Превод от английски: Мария Райчева, Дидид Бурилкова, 1984

chitanka.info

Хермион: Седнете, моля, при нас и ни разкажете една приказка.

Мамилиус: Весела ли да бъде, или тъжна?

Хермион: Колкото може по-весела.

Мамилиус: През зимата най-подходяща е тъжната приказка, зная една за духове и таласъми.

Хермион: Разкажете ни нея, сър.

„Зимна приказка“

Тъй като нашето време е време на историите, понякога се изкушавам да разкажа на читателя някоя от многото истории, поднасяни заедно с вечерята в Брейсбридж Хол. Всъщност бих могъл да предоставя цяла поредица, в която броят им да е почти колкото в „Хиляда и една нощ“, по някои от тях са доста банални и отегчителни; за други не съм сигурен как ще изглеждат напечатани, а една голяма част е разказал старият генерал и в тях става дума главно за лов на тигри, яздене на слонове и за Серингапатам, оживени от чудните подвизи на Типу Сахиб и великолепните шеги на майор Пендъргаст.

Винаги заемах скромно място на края на масата, където можех да се отдавам на настроението си необезпокояван от никого: слушах внимателно, когато историята беше хубава, а позадрямвах, ако беше скучна, което считам за съвършенство, в умението да слушаш.

Онази вечер, докато генералът разказваше някаква история, изпаднах в лека дрямка и се пробудих, когато ескуайърът внезапно заяви, че е мой ред да позабавлявам присъствуващите с някоя история. Поради това, че така задълбочено слушах другите, беше ми съвестно да откажа; но нито паметта ми, нито моята находчивост бяха в състояние да откликнат на една толкова неочаквана молба и затова поисках разрешение да прочета ръкопис, излязъл изпод перото на моя сънародник, покойния мистър Никърбокър, историка на Ню Йорк. Тъй като този древен летописец може да е почти така непознат за моите читатели, както и за компанията в Брейсбридж

Хол, няма да бъде излишно, преди да преминем към ръкописа, да кажем няколко думи за него.

Дидрих Никърбокър е роден в Ню Йорк и с потомък на едно от най-старите холандски семейства, които първоначално се заселили в тази провинция и останали там, след като била завзета от англичаните през 1664 година. Потомците на тези холандски семейства все още живеят в села и отдалечени селища в различни части на страната; с изключително упорство държат да запазят облеклото, обноските, дори езика на своите предци и образуват една ярко открояваща се интересна забележителност в разнородното население на щата. В едно селце, което се издига на стръмния склон на хълм отвъд река Хъдсън, а куполата на църквата му се вижда от Ню Йорк, много стари хора дори днес говорят английски с акцент, а свещеникът проповядва на холандски; традиционната любов към спокойствието и тишината се отстоява така истински, че в такова, потънало в дрямка селце посред топъл летен ден бръмченето на някоя по-едра муха-месарка отеква от единия до другия край.

Именно с това, заслужаващо похвала унаследено чувство, така съхранено от тези достойни хора, мистър Никърбокър се заловил да напише история на родния си град, която да обхваща периода от управлението на тримата холандски губернатори, когато градът бил все още подвластен на холандската династия Хогенмоген[1]. За да изпълни замисъла си, този обикновен холандец извършил огромно историческо проучване със съзнанието колко изключително важна е избраната от него тема. Творбата му обаче била дотолкова неразбрана, че я обявили просто за хумористично произведение, което осмива глупостта на времето в политическо и нравствено отношение и дава своеобразна представа за човешката природа.

Както и да е. Между останалите от мистър Никърбокър ръкописи има няколко по-леки разказа, очевидно извлечени от материалите, които е събирал по време на задълбочените проучвания за своята история и които сякаш е захвърлил пренебрежително като недостойни за публикуване. Някои от тях попаднаха в ръцете ми по една случайност, за която е излишно да споменавам сега. Именно един от тези разкази с увод от мистър Никърбокър аз реших да прочета, за да изпълня задължението си към другите разказвачи в Брейсбридж Хол. Прилагам го за онези мои читатели, които обичат разказите.

---

[1] 1614—1664 г., когато бреговете на р. Хъдсън и остров Манхатън са били холандска колония — Б.р. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.